

tří let (§ 47 vyr. ř.). Vzhledem k vývodům dovolání jest však ještě dodati, že není správným názor dovolatelů, že tříletou promlčecí lhůtu bylo počítati teprve od 23. dubna 1927, kdy prý bylo ve třetí stolici rozhodnuto, že jest směnka neplatná, neboť, byla-li sporná pohledávka vůbec neplatnou, byla jí již od původu a nestala se neplatnou teprve rozsudkem. Nemohou-li žalovaní žádati vrácení oněch útrat, nejsou ani oprávněni, započítati si je na kvotu, což by bylo v podstatě totéž. Z toho, že žalobkyně sama od sebe nevrátila tyto částky žalovaným, ještě nutně nevyplývá, že je chtěla súčtovat na kvotu. Jinak není pro tuto domněnku žalovaných ve spisech opory a jsou i další důsledky, které z ní žalovaní vyvozují, bezpředmětné. Pokud dovolatelé namítají, že nebyli povinni platiti úroky z pohledávky 148.000 Kč za dobu po zahájení vyrovnacího řízení, a že mělo býti 4.690 Kč 89 h, představujících 4% úrok za dobu od 10. března 1923 do 1. ledna 1924 z těchto 148.000 Kč započteno na kvotu, jest jim připomenouti, že sami určili dopisem ze dne 8. ledna 1924, tedy již po skončení vyrovnacího řízení 23. května 1923, že má býti těchto peněz použito k úhradě oněch úroků. Nebylo tedy příčiny, by s nimi bylo naloženo jinak. Jest proto bezpředmětnou i námitka, že nárok na tento úrok byl neplatným, ana byla ve sporu Cs 3/26 sama pohledávka 148.000 Kč prohlášena za neplatnou, nehledíc k tomu, že v ý r o k e m rozsudku ze dne 14. října 1926 neplatnost pohledávky vyslovena nebyla, a nehledíc ani k předpisu § 1432 obč. zák. poslední věta. Legitimace žalující firmy co do vymáhání kvoty z pohledávky 120.000 Kč, jest dána již tím, že Městská spořitelna v Ú. připsala tuto pohledávku žalobkyni jako směnečné solidární dlužníci k tíži, poněvadž žalovaní neplatili (§§ 1357 a 1358 obč. zák.).

Čís. 9971.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Jsou-li v kruzích zákaznictva pro podnik příznačná trojčíselná čísla, může z užívání tohoto zevnějšího zařízení vzejíti záměna s podnikem jiným, třeba bylo k číslům připojeno vždy slovné označení výrobku.

S hlediska § 1 zák. nezáleží na tom, zda podnikatel trpí hmotnou škodu záměnou, již odpůrce přivodil zneužíváním zvláštních zevnějších zařízení jeho podniku, platících pro tento podnik v kruzích zákaznických za příznačná, stačí, že si odpůrce vytýkaným jednáním zjednal na újmu ostatních soutěžitelů mezi nimi soutěžní výhodu.

Při posuzování zaměnitelnosti zevnějších zařízení jest se postaviti na stanovisko průměrného zákazníka, v jehož paměti utkvěla jen jakási více méně mlhavá představa zevního zařízení, a jenž zcela povšechně již z dosti vzdálené celkové obdoby dvou v jednotlivostech se dosti rozcházejících zevních zařízení různých podniků usuzuje, že pocházejí z téhož výrobního pramene.

(Rozh. ze dne 6. června 1930, Rv I 1557/29.)

Žalující firma B. domáhala se na žalované firmě K., by bylo uznáno právem, že žalovaná jest povinna zdržeti se označení trojčiferních čísel »666«, »777« a jiných trojčiferních čísel na gumových podpatcích a jiných zevnějších zařízeních podniku a odstraniti tato čísla ze svých gumových podpatků a jiných zevnějších zařízení podniku. Žalobu opírala žalobkyně o ustanovení § 11 (3), pokud se týče § 1 zák. proti nekalé soutěži, tvrdíc, že zavedla své výrobky, gumové podpatky Berson do obchodu pod různými označeními, mimo jiné také pod označením trojčiferního čísla »750« a »740«, že čísla ta jsou pro výrobky žalobkyně mezi zákaznictvem příznačná a že žalovaná napodobuje mimo jiné značky žalobkyně také tato čísla tím způsobem, že používá k označení svých výrobků, podpatků »Box«, trojčiferních čísel »666« a »777« a že tak využívá zavedenosti uvedených číselných značek výrobků žalobkyně, by kořistila z propagandy žalobkyně, neboť čísla žalobkyně »750« — »740« jsou všude známa jako značky výrobků a podniku žalobkyně.

Procesní soud prvního stádu žalobu zamítl. Důvody: Podle § 11 zákona o nekalé soutěži ten, kdo užije jména firmy neb zvláštního označení podniku nebo závodu nebo zevnějších zvláštních zařízení podniku nebo závodu (jako označení zboží, tiskopisů, reklamních prostředků) takovým způsobem, že může z toho vzejíti ve styku se zákaznictvem záměna se jménem, firmou nebo zvláštním označením podniku nebo závodu užívaným po právu již jiným soutěžitelem, může býti žalován, by se zdržel takového užívání a odstranil závadný stav. Spor, o nějž tu jde, opírá se právě o tento předpis. Toto zákonné ustanovení předpokládá možnost záměny. Podle nesporně pravých reklam lit. B. a C. žalobkyně samou předložených a v žalobě jako důkaz uvedených, jest na reklamě lit. B. výrobek žalobkyně v pěti oddílech označen vesměs slovem »Berson«, které jest nejsilnějším, nejvíce vynikajícím výrazem mezi ostatními součástkami reklamy a cifry na reklamách jsou jen ve spojení se slovem »Berson«, na žádném oddílu reklamy nejsou cifry beze slova »Berson«. Na reklamě strany žalované lit. C. jest zase nejvýraznějším znakem slovo »Box« a ani tu nejsou pouhé cifry bez slova »Box«. Z tohoto obsahu obou reklam, jmenovitě z povahy označení »Berson« a »Box« a ze spojitosti těchto slov s ciframi vyplývá a nemá soud nejmenší pochybnosti o tom, že při řečeném označení není vůbec možná záměna výrobků žalobkyně s výrobky žalované strany, to tím méně, ano označení »Berson« odpovídá firmě žalující strany. Proto tu není podmínek žaloby podle § 11 cit. zák. Avšak ani podle ustanovení § 1 cit. zák. není žaloba odůvodněna. Toto ustanovení vyžaduje rozpor v hospodářském styku s dobrými mravy soutěže, podmíněný jednáním způsobilým poškoditi soutěžitele. Takového jednání na straně žalované vůbec není, neboť, jak výše uvedeno, záměna výrobků žalobkyně s výrobky žalované strany není možná a, není-li možnosti záměny, není jednání žalované způsobilé poškoditi soutěžitele, žalobkyni. Není tu tudíž ani podmínek podle § 1 zák. o nekalé soutěži. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by o ní dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud pokládá žalobu za neodůvodněnou, protože výrobek žalobkyně jest označen vesměs slovem »Berson«, které jest nejsilnějším a nejvíce vynikajícím výrazem mezi ostatními součástkami reklamy, cifry na reklamách těch jsou vždy ve spojení se slovem »Berson« a na žádném oddílu nejsou bez tohoto slova, kdežto na reklamě žalované jest nejvýraznějším slovo »Box« a ani tu nejsou cifry bez tohoto slova, takže při porovnání těchto dvou reklam zcela jasně vyplývá, že se označení, které zvolila žalovaná pro své výrobky, liší nápadně a tou měrou od označení zvoleného žalující stranou, že není možná, by u normálního zákazníka nastala záměna označení žalovanou zvoleného s oním žalující stranou užívaným. Avšak názor ten jest mylný i s hlediska § 11 (3) i s hlediska § 1 zák. o nekalé soutěži. Platí-li totiž naznačená, pokud se týče libovolná jiná trojčíslná čísla vůbec v zákaznických kruzích za příznačná pro podnik žalobkyně, může z pozastaveného užívání tohoto zevnějšího zařízení jejího podniku vzejít ve styku zákaznickém záměna podniku odpůrkyně s podnikem jejím, protože průměrný zákazník může z použití trojčíslných čísel, jsou-li skutečně příznačná pro podnik žalobkyně, usuzovati, že jimi poznačené (cizí) soutěžitelovo zboží pochází z něho a že mění se slova »Berson« a »Box« jsou vedle nich snad celkem jen nepodstatným naznačením druhu neb jakosti — typů — zboží z téhož podniku, používajícího pro své výrobky příznačně řečených neb vůbec trojčíslných čísel. Mylným jest i názor odvolacího rozsudku, že, není-li možnosti záměny obou podniků, není jednání žalované ani způsobilé poškodit soutěžitele a neuskutečňuje proto jednání nekalou soutěž podle § 1. Nesejde na tom, zda podnikatel trpí záměnou, již odpůrce přivodil zneužíváním zvláštních zevnějších zařízení jeho podniku, platících pro tento podnik v kruzích zákaznických za příznačné, hmotnou škodu, stačí, že odpůrce vytýkaným jednáním, jímž se prý v hospodářském styku dostal do rozporu s dobrými mravy soutěže (v souzeném případě tím, že žalovaný používá k označení gumových podpatků za účelem reklamy způsobu zvoleného žalobcem, totiž určitých nebo vůbec libovolných trojčíslných čísel), si zjednal na újmu ostatních soutěžitelů mezi nimi soutěžní výhodu, již vzniká ve vzájemných soutěžních vztazích a stycích soutěžitelů porucha, jeho soutěžní přednost a soutěžní újma ostatních soutěžitelů. Vykládaje v rozsudku smysl ustanovení §§ 1 a 11 (3) zák. proti nekalé soutěži naznačeným způsobem odchylně, vykládá je odvolací soud mylně (§ 503 č. 4 c. ř. s.). Právní mylnost jeho názoru měla v zápětí, že se odvolací soud neobíral otázkou, zda tu jsou ostatní právní a skutkové předpoklady, by byla naplněna podstata řečených ustanovení zákona proti nekalé soutěži, zejména ne učinil skutková zjištění potřebná pro úsudek, zda žalobkyní zvolený způsob označování zboží platí v zákaznických kruzích za příznačný

pro její podnik a zda jeho používání žalovanou může jí zjednatí soutěžní přednost před ostatními soutěžiteli. Po této stránce zůstalo proto odvolací řízení i kusé (§ 503 čis. 2 c. ř. s.). Aby tato vada byla, po případě i důkazem znalci, odčiněna a věc se stala zralou k rozhodnutí, jest patrně třeba jednati před soudem prvé stolice (§ 510 c. ř. s.). Doplnějice dalším řízením skutkovou základnu rozhodnutí, nebudou nižší soudy ovšem smíti vycházeti ze stanoviska průměrného zákazníka, který má zmíněné zevní zařízení obou podniků před sebou a může je do všech jednotlivostí srovnávati, nýbrž musí se postavit na stanovisko průměrného zákazníka, v jehož paměti utkvěla jen jakási více méně mlhavá představa zevního zařízení a jenž proto jen zcela povšechně již z dosti vzdálené celkové obdobnosti dvou v jednotlivostech se dosti rozcházejících zevních zařízení různých podniků usuzuje, že pocházejí z téhož výrobního pramene.

Čís. 9972.

Jazyková otázka.

Odmítl-li odvolací soud odvolání podle čl. 4 (3) jaz. nař., může býti odmítací usnesení zrušeno jen nadřízeným soudem, nikoliv dohlédacím úřadem správním.

Odpůrci odvolatelovu příslušelo by právo stížnosti do neodmítnutí odvolání k nadřízenému soudu pro jazykovou závalu, pokud to procesní právo dovoluje.

(Rozh. ze dne 6. června 1930, R II 191/30.)

Do rozsudku okresního soudu, zamítajícího žalobu, podal odvolání žalobce cizozemec v jazyku německém. O d v o l a c í s o u d odvolání odmítl. N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by o odvolání dále po zákonu jednal, nehledě k důvodu odmítnutí.

D ů v o d y:

Žalobce, cizozemec, podal svým tuzemským právním zástupcem odvolání z rozsudku okresního soudu v jazyku německém. Krajský soud jako soud odvolací odmítl odvolání, protože cizozemci nepřisluší menšinové právo jazykové a podání se nehodí, by o něm bylo po zákonu zahájeno jednání (čl. 4 (3) jaz. nař.). Zástupce žalobcův podal do tohoto odmítacího usnesení jednak v české řeči rekurs k nejvyššímu soudu, jednak jazykovou stížnost podle § 7 jaz. zák. a čl. 96 jaz. nař. k presidiu krajského soudu. Dříve než byly spisy předloženy nejvyššímu soudu, rozhodlo presidium krajského soudu právoplatně, že odmítacím usnesením bylo porušeno jazykové právo stěžovatelovo, že se toto usnesení zrušuje a odvolacímu soudu ukládá, by věcně rozhodl o odvolání. Za tohoto stavu věci nezbyvá nejvyššímu soudu, než vyhověti rekursu